

El parc de l'estany dels peixos vermells

Un relat de: [Narcís Juanola](#)

La dona que seù al pedrís de la font del parc s'ha tret la jaqueta vermella de cotó i l'ha deixada damunt el banc de fusta. Amb gest precís s'arregla la faldilla perquè no li deixi al descobert uns genolls que ella troba particularment horrorosos i maleeix la carrera que se li ha fet a la mitja. Es posa l'índex a la boca i, amb un toc de saliva, intenta inútilment evitar l'avanç dels punts que es desfan cuixa amunt.

La dona que intenta inútilment evitar l'avanç dels punts que es desfan cuixa amunt mira embadalida la nena que puja al gronxador groc patrocinat per un batut de cacau. Se'n sent orgullosa i juga a emmirallar-s'hi. Vol veure-hi en cada gest el reflex del seus gestos, en cada mirada la lluïssor dels seus ulls. L'ha vestida amb una faldilla rosa com quan ella era petita i acompanyava la mare a mercat i tothom li deia que era la nena més maca del món. Aleshores tot era màgic i somniava principats a la Riviera francesa.

La dona que somniava principats a la Riviera francesa s'aixeca i va cap a la parada de veces. A ella no li agraden gens els coloms però, com que la nena li ho demana cada tarda, li'n compra una bossa i veu com els ocells l'envolten en un núvol que troba absolutament repugnant. Si no hagués estat pel seu ex-marit, ara la nena no tindria aquesta dèria pels coloms i no hauria de comprar veces per unes bèsties tan fastigoses.

La dona que no hauria de comprar veces per unes bèsties tan fastigoses juga d'esma amb la bossa de cel-lofana que té entre els dits mentre pensa que el proper cap de setmana li farà molta ràbia que la nena se'n vagi amb el seu pare, ara que sap que està embolicat amb una altra dona. No li agrada gens que la nena passegi de la mà de l'estranya que ara festeja amb el seu pare. Fent força amb les ungles esquinça la bossa que té entre els dits.

La dona que fent força amb les ungles esquinça la bossa que té entre els dits no pot evitar que les veces se li vessin a la falda. S'espolsa la grana mentre tots els coloms del parc s'apropen a velocitat de vertigen. En pocs segons, el núvol de plomes l'envolta i l'ofega. Vol cridar però el crit se li mort a la boca.

La dona que vol cridar però el crit se li mort a la boca braceja i es rebolca per terra en un intent va d'espantar aquells animals infectes. Les urpes i els becs li esgarrinxen la pell, li estiren els cabells, se li beuen les llàgrimes. Dins el cap, mil rialles de nens es barregen amb el lleu trepig de l'heroi que ve a rescatar-la.

La dona que sent el lleu trepig de l'heroi que ve a rescatar-la respira alleujada quan es dissolt com la boira el núvol de coloms que l'envolta. S'agafa a la mà que l'ajuda i agraeix amb discreció les paraules de la gent que amb poca convicció li pregunta com es troba. S'espolsa la sorra que li embruta la roba, en un rampell absurd de netejar-se, i s'asseu al banc de fusta, al costat de la jaqueta vermella.

La dona que s'asseu al banc de fusta, al costat de la jaqueta vermella, comprova amb horror que el gronxador és buit. En una fracció de segon els moviments sistòlics se li desboquen fins a límits insospitats. Mira a dreta i esquerra i veu la nena de la faldilla rosa asseguda al quiosc, prenent el batut de cacau de l'anunci del gronxador, en companyia d'una dona que no recorda haver vist mai. S'aixeca d'una revolada i es posa a córrer.

La dona que s'aixeca d'una revolada i es posa a córrer petrifica el gest a un metre escàs de la taula del quiosc que ocupa la nena. No la coneix de res. Els hi pregunta si han vist una nena, com la nena, però les dues se la miren amb desinterès compassiu. Duia la mateixa faldilla, el mateix cabell, la mateixa brusa. Amb els ulls humits i la boca seca per l'angoixa deambula sense rumb pel parc.

La dona que deambula sense rumb pel parc s'acosta a un grup de nens que juga a cavall fort al costat de la caseta del jardiner. Per un moment li ha semblat que era la que anava a saltar; fins i tot l'ha cridat, Eva!, però la criatura no s'ha girat. Cada vegada corre més de pressa i crida més fort. Eva, Eva, Eva!!!. Torna a seure al banc perquè l'aire de tan espès no li omple el pulmons. Tanca els ulls en un gest desesperat de recuperar el control.

La dona que tanca els ulls en un gest desesperat de recuperar el control s'adona de l'error que ha comès. Com en el pitjor dels malsons, se li projecta a la retina una horrorosa pel·lícula de cossos de nenes i nines mutilades, ulls buits devorats per coloms, cadàvers ensangonats i ultratjats per un monstre de camisa i corbata que es transmuta cronològicament en el rostre de tots el homes de la seva vida. Té la certesa que no tornarà a veure la nena.

La dona que té la certesa que no tornarà a veure la nena s'aixeca rebent i es posa a rebuscar per tots els racons del parc. Regira cada matoll, s'ajup sota cada banc, s'enfila a cada barana que dóna al carrer, entra a cada lavabo, posa les mans a l'estany dels peixos vermells, amb la convicció de palpar el cadàver rígid i fred de la nena.

La dona que té la convicció de palpar el cadàver rígid i fred de la nena entén que a hores d'ara està a punt de perdre-la del tot. Si avisa als guardes muntaran una operació de rastreig i avisaran al pare. I no vol que ell es pensi que no pot estar per la nena, que es distreu per qualsevol banalitat i la deixa en mans del primer que li ofereix caramels per endur-se-la qui sap on per fer-li qui sap què. Per un moment pensa que és millor que no la trobi mai més.

La dona que per un moment pensa que és millor que no la trobi mai més cau en un remolí blau cel, en una espiral de fulles d'arbre i llumetes mentre s'enfonsa en una negror crepuscular. El cruixir dels ossos es confon amb el dels branquillons que es trenquen en la caiguda. No pot sentir la veu del guarda del parc que la crida. La dona que no pot sentir la veu del guarda del parc que la crida, resta ajaguda damunt el jaç de la caseta.

Abans la utilitzava el jardiner per fer-hi una becaina entre feina i feina, però ja fa temps que no hi ha jardiner; l'han substituït pel guarda. La gent prefereix la seguretat a les flors. Han trucat l'ambulància i algú parla de donar-li alguna cosa, però la resta l'escriu i li diu si es vol exposar a una denúncia. Quan les llums ataronjades i blavoses converteixen l'entrada de la caseta en una discoteca de poble, la dona comença a bellugar les parpelles.

La dona que comença a bellugar les parpelles prova de moure el braç dret per eixugar-se la cara però els milions de formigues que se li passen amunt i avall l'impedeixen alçar-lo. S'adona que ningú la mira, tothom està pendent dels crits que se senten a la porta. Un alleujament, però, la conforta de cap a peus; ha reconegut la veu de la nena.

La dona que ha reconegut la veu de la nena s'incorpora per trobar-se cara a cara amb una desconeguda. La noia l'abraça i li diu que no pateixi, que ja ha passat tot, i la dona li reconeix l'alè, l'olor dels cabells, l'escalfor de la pell, però no aquell cos engrandit que l'abraça. Ens has espantat mare, li diu la noia amb el mateix to de veu que ella empra amb la nena. En va intenta trobar-hi alguna explicació.

La dona que en va intenta trobar-hi alguna explicació sent que l'agafen i l'aixequen del llit. Una revisió a l'hospital i cap a casa, diu algú, mentre un mirall que té al davant li retorna una imatge envellida, de faccions conegudes però marcides, que la mira amb els seus propis ulls.